

— Видишъ ли азъ я нѣмамъ... въ мене не останало нищо... Азъ я продадохъ. — на това ковачътъ се изсмѣ, пѣхна дебелинѣ си подпухнали отъ спирта устни въ ухото му и пробѣбри нѣщо съ свѣтнали очи.

— Какво-о? — Витанъ разтвори широко очи, лицето му пламна отъ несдържанъ гнѣвъ.

— М-м . . . искашъ ли да знаешъ добре? Една вечеръ . . . пролѣтесъ бѣше, предъ избора, вальше силенъ дъждъ . . . Азъ не ходихъ, не гласувахъ тогава; помнишъ ли? . . . Азъ никога не гласувамъ. . . м-м . . . И защо? Това чорбаджиитѣ, разбирашъ, го правятъ за себе си . . . Не трѣбва надъ мене да седи никой . . . Това . . . трудътъ е всичко . . . и истината, и живота . . . м . . . м . . . а тогава рѣката придошла, бучи, реве . . . влачи камѣнаци . . . Върбитѣ свирятъ, орѣшака шуми . . . силно страшно . . . клони се чупятъ . . . Тъмно, не се вижда нищо. Ей така въ очитѣ . . . Чакашъ свѣтковицата . . . да ти покаже пѣтя . . . Вървя си . . . и влѣзъ, казва, жената . . . разбирашъ, такава разсѣблѣчена.

И за мигъ той си припомни сладната треперлива минута; каменното лице, парливия дѣхъ, грубия задигнатъ сукманъ, голитѣ бедра, топлата мирисъ на изпотено тѣло и . . . влажнитѣ немити разпуснати коси — за мигъ, въ сребърната свѣтлина на свѣтковицата, човѣкъ не би я взелъ за Витаница.

— Лъжець! — съ ужасъ изкрѣска високо Витанъ.

— Не, тя сама . . . м . . . м . . . вика, разбирашъ, нѣмамъ деца . . . шесть години, сега . . . а?